YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN VIIDENNEN JAOSTON PUHEENJOHTAJAN MÄÄRÄYS
28 päivänä huhtikuuta 1999 *

Asiassa T-11/99 R,

Firma Léon Van Parys NV, Belgian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Antwerpen (Belgia),

Pacific Fruit Company NV, Belgian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Antwerpen,

Pacific Fruchtimport GmbH, Saksan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Hampuri (Saksa),

Pacific Fruit Company Italy SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Rooma,

edustajinaan asianajajat Philippe Vlaemminck, Lode Van Den Hende ja Julien Holmens, Gent, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Loesch & Wolter, 11 rue Goethe,

kantajina,

vastaan

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Hubert van Vliet, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jota tukevat

Espanjan kuningaskunta, asiamiehenään valtionasiamies Rosario Silva de Lapuerta, prosessiosoite Luxemburgissa Espanjan suurlähetystö, 4—6 boulevard Emmanuel Servais,

ja

Ranskan tasavalta, edustajanaan ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston jaostopäällikkö Kareen Rispal-Bellanger, prosessiosoite Luxemburgissa Ranskan suurlähetystö, 8 B boulevard Joseph II,

väliintulijoina,

jossa kantajat vaativat EY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan nojalla tekemässään hakemuksessa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sallii kantajien tuoda vuonna 1999 maahan banaaneja vuosina 1994—1996 Euroopan yhteisöön tuomiensa ja tuontitodistuksen avulla Euroopan yhteisössä tullaamiensa tai muiden tuontitodistuksen haltijoiden tullaamien määrien keskiarvoa vastaavan määrän tai että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määrää komission toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet, jotta ne saisivat tuoda tällaisen määrän tai että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antaa muita aiheellisiksi katsomiaan väliaikaismääräyksiä,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN VIIDENNEN JAOSTON PUHEENJOHTAJA

on antanut seuraavan

määräyksen

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä 13 päivänä helmikuuta 1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 404/93 (EYVL L 47, s. 1; jäljempänä asetus N:o 404/93) perustettiin 1.7.1993 alkaen banaanialan yhteinen tuontijärjestelmä, jolla korvattiin eri kansalliset järjestelmät.

2 Asetuksen N:o 404/93 kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan järjestelmään liittyvään osastoon IV sijoitetussa 18 artiklan 1 kohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna maatalousalalla Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa tehtyjen sopimusten täytäntöönpanemiseksi tarvittavista mukautuksista ja siirtymäjärjestelyistä 22 päivänä joulukuuta 1994 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 3290/94 (EYVL L 349, s. 105), säädetään, että kolmansien maiden banaanien ja muiden kuin perinteisten AKT-banaanien tuonnin tariffikiintiöksi vahvistetaan vuodesta 1995 lähtien vuosittain 2,2 miljoonaa tonnia/nettopaino.

3 Asetuksen N:o 404/93 19 artiklan 1 kohdassa jaettiin tariffikiintiö niin, että 66,5 prosenttia siitä annettiin sellaisten toimijoiden luokalle, jotka olivat pitäneet kaupan kolmansien maiden banaaneja ja/tai muita kuin perinteisiä AKT-banaaneja (A-luokka), 30 prosenttia sellaisten toimijoiden luokalle, jotka olivat pitäneet kaupan yhteisön banaaneja ja/tai perinteisiä AKT-banaaneja (B-luokka) ja 3,5 prosenttia sellaisten yhteisöön sijoittautuneiden toimijoiden luokalle, jotka ovat alkaneet pitää kaupan vuodesta 1992 alkaen muita kuin yhteisön banaaneja ja/tai muita kuin perinteisiä AKT-banaaneja (C-luokka).

4 Banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 10 päivänä kesäkuuta 1993 annetussa komission asetuksessa (ETY) N:o 1442/93 (EYVL L 142, s. 6) säädettiin muun muassa perusteet, joiden mukaan määriteltiin ne A- ja B-luokkiin kuuluvat toimijat, jotka voivat hakea tuontitodistuksia, viitekaudella harjoitettujen toimintojen mukaan. Tällaisten toimijoiden kaupan pitämät määrät kerrottiin painotuskertoimella heidän harjoittamansa taloudellisen toiminnan ja siitä aiheutuvien kaupallisten riskien merkittävyyden huomioon ottamiseksi.

5 Tätä tuontijärjestelmää on käsitelty Maailman kauppajärjestön (WTO) riitojen-ratkaisumenettelyssä eräiden yhteisön ulkopuolisten maiden tekemien valitusten perusteella.

6 Sen jälkeen kun WTO:n riitojen ratkaisuelin oli todennut banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän tiettyjen osien olevan WTO:n sääntöjen vastaisia, annettiin asetuksen N:o 404/93 muuttamisesta 20.7.1998 annettu neuvoston asetus N:o 1637/98 (EYVL L 210, s. 28) sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän osalta 28 päivänä lokakuuta 1998 annettu komission asetus (EY) N:o 2362/98 (EYVL L 293, s. 32; jäljempänä asetus N:o 2362/98 tai riidanalainen asetus) muun muassa siksi, että nämä sääntöjenvastaisuudet saadaan poistettua.

7 Erityisesti tariffikiintiön jako kolmen eri toimijaluokan kesken on poistettu, sillä asetuksessa N:o 2362/98 säädetään pelkästä jaosta asetuksessa määriteltyjen "perinteisten toimijoiden" ja "uusien toimijoiden" kesken. Myös A- ja B-luokkien toimijoiden alajaottelu niiden markkinoilla harjoittaman toiminnan mukaan on poistettu.

8 Asetuksen N:o 2362/98 3 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tässä asetuksessa tarkoitetaan 'perinteisellä toimijalla' taloudellista toimijaa, joka on ollut sijoittautuneena yhteisöön ajanjaksona, jonka perusteella sen viitemäärä vahvistetaan, sekä 5 artiklan mukaisen rekisteröintinsä aikana ja joka on omaan lukuunsa viitekauden aikana tosiasiallisesti tuonut vähimmäismäärän kolmansista maista ja/tai AKT-maista peräisin olevia banaaneja niiden myymiseksi myöhemmin yhteisön markkinoilla."

9 Asetuksessa N:o 2362/98 säädetään myös muun muassa toimijoiden rekisteröitymistä koskevista yksityiskohtaisista säännöistä, yksilöidään jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten tehtäviin kuuluvat tarkastus- ja valvontatoimet sekä säädetään tiettyjen velvollisuuksien laiminlyönnin seurauksista. Lisäksi siinä säilytetään asetuksella N:o 1442/93 luodut jaksottaisen hallinnoinnin menettelytavat, joita koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä kuitenkin tarvittavilta osin muokattiin, ja säädetään toimijoiden, jäsenvaltioiden ja komission välisistä asetuksen soveltamisen kannalta tarpeellisista ilmoituksista. Siinä on myös joitakin siirtymäsäännöksiä, jotta jäsenvaltiot ja komissio kykenevät keräämään tarvittavat tiedot sitä varten, että tuontitodistuksia voidaan käyttää 1.1.1999 alkaen.

Tosiseikat ja asian käsittely

10 Kantajat kuuluvat Noboa-konserniin, joka on ecuadorilainen perheyritys. Niiden päätoiminta on ecuadorilaisten banaanien maahantuonti Euroopan yhteisöön.

11 Ne vaativat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 15.1.1999 saapuneella kanteellaan asetuksen N:o 2362/98 kumoamista.

12 Kantajat ovat tehneet EY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan nojalla käsiteltävänä olevan, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 29.1.1999 saapuneen välitoimihakemuksen, jossa ne vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sallii kantajien tuoda vuonna 1999 maahan banaaneja vuosina 1994—1996 Euroopan yhteisöön tuomiensa ja tuontitodistuksen avulla Euroopan yhteisössä tullaamiensa tai muiden tuontitodistuksen haltijoiden tullaamien määrien keskiarvoa vastaavan määrän tai että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määrää komission toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet, jotta ne saisivat tuoda tällaisen määrän tai että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antaa muita aiheellisiksi katsomiaan väliaikaismääräyksiä.

13 Komissio on esittänyt kirjalliset huomautuksensa kirjaamoon 15.2.1999 saapuneella kirjelmällä.

14 Espanjan kuningaskunta on kirjaamoon 8.2.1999 toimittamallaan väliintulohakemuksella ja Ranskan tasavalta on 10.2.1999 kirjaamoon toimittamallaan väliintulohakemuksella pyytänyt saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen komission vaatimuksia.

15 Kantajat ovat kirjaamoon 11.2.1999 saapuneella hakemuksellaan pyytäneet yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaajan ohjeiden 5 artik-

lan 4 kohdan ja 17 artiklan 4 kohdan mukaisesti, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei paljastaisi tuomion julkaistavassa versiossa tai missään muussakaan yleisön saatavilla olevassa asiakirjassa välitoimihakemuksen 55 kohdassa, kanteen 44 kohdassa tai kanteen liitteessä 2 ja 3 mainittuja määriä. Ne ovat myös pyytäneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määräämään, että komission ja väliintulijoina esiintyvien jäsenvaltioiden on käsiteltävä mainittuja tietoja luottamuksellisina.

16 Komissio on esittänyt käsityksensä tästä pyynnöstä kirjaamoon 24.2.1999 saapuneella kirjelmällä.

17 Asianosaiset ja väliintulijoina esiintyvät hallitukset esittivät suulliset huomautuksensa 15.3.1999 pidetyssä istunnossa.

18 Käsiteltävänä oleva välitoimihakemus on yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 106 artiklan toisen kohdan nojalla siirretty viidennen jaoston puheenjohtajan ratkaistavaksi.

Tiettyjen tietojen salassapitoa koskeva vaatimus

19 Komissio huomauttaa, että kantajat eivät ole tehneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 116 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitettua hakemusta. Se pyytää sen vuoksi, että välitoimihakemusta käsittelevä tuomari hylkäisi vaatimuksen, jossa pyydetään, että komissiota ja väliintulijoina esiintyviä jäsenvaltioita kielletään paljastamasta ensimmäisenä mainitun kantajan kirjelmissään ilmoittamia viitemääriä. Komissio ei sitä vastoin vastusta sitä, että tässä asiassa annettavassa määräyksessä ei mainita lukuja. Se ehdottaa kuitenkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ilmoittaa näiden määrien kehittymisen prosentteina.

20 Kantajien vaatimus, jossa välitoimihakemusta käsittelevää tuomaria pyydetään jättämään annettavassa määräyksessä ilmoittamatta luvut, joiden luottamuksellista käsittelyä pyydetään, voidaan hyväksyä, koska lukujen julkistaminen ei ole välttämätöntä.

21 Sen sijaan kantajien vaatimusta, jossa välitoimihakemusta käsittelevää tuomaria pyydetään määräämään, että komission ja väliintulijoina esiintyvien jäsenvaltioiden olisi käsiteltävä näitä lukuja luottamuksellisina, ei voida hyväksyä.

22 Kirjaajan ohjeiden 5 artiklan 3 kohdan kolmannen alakohdan mukaan luonnollinen tai yksityis- tai julkisoikeudellinen oikeushenkilö, joka ei ole asianosainen, ei voi tutustua asiaa koskevaan asiakirjavihkoon tai oikeudenkäyntiasiakirjoihin, jollei presidentti nimenomaisesti anna siihen asianosaisia kuultuaan lupaa, joka voidaan antaa ainoastaan kirjallisesta hakemuksesta, jossa on oltava yksityiskohtaiset perustelut laillisesta intressistä tutustua asiakirjoihin. Niiden määräysten perusteella, jotka koskevat asioiden käsittelyä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, asianosaisia suojataan myös oikeudenkäyntiasiakirjojen epäasianmukaiselta käytöltä. Tästä seuraa, että asianosaisilla on oikeus käyttää toisten asianosaisten oikeudenkäyntiasiakirjoja vain puolustaakseen omaa kantaansa asiassa (asia T-174/95, Svenska Journalistförbundet v. neuvosto, tuomio 17.6.1998, Kok. 1998, s. II-2289, 135 ja 137 kohta). Koska kantajien vaatima luottamuksellinen käsittely on jo riittävällä tavalla turvattu, ei näin ollen ole tarpeen hyväksyä kantajien vaatimusta.

23 Toisaalta asetuksen N:o 2362/98 8 artiklan 5 kohdan toisessa alakohdassa säädetään muun muassa, että komissio voi toimittaa jäsenvaltioille luettelon rekisteröintiä tai rekisteröinnin jatkamista koskevan hakemuksen jättäneistä toimijoista ja rekisteröinnin jatkamisen osalta käytettyjen ja annettujen todistusten ja tarvittaessa otteiden numerot muille jäsenvaltioille toimijoiden ilmoituksiin liittyvien väärinkäytösten paljastamiseksi ja estämiseksi. Komissio voi myös päättää jäsenvaltioiden tiedonantojen joidenkin kohtien julkaisemisesta. Näin ollen kantajien vaatimuksen hyväksyminen ei ole asianmukaista, koska se voisi estää komissiota hallinnoimasta tehokkaasti banaanialan yhteistä markkinajärjestelyä.

Välitoimihakemus

24 Perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklassa ja Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 1988 tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL L 319, s. 1) 4 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna 8.6.1993 tehdyllä neuvoston päätöksellä 93/350/Euratom, EHTY, ETY (EYVL L 144, s. 21), määrätään, kun kyseisiä määräyksiä luetaan yhdessä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä kanteen kohteena olevan toimen täytäntöönpanon lykättäväksi, jos se katsoo, että olosuhteet sitä edellyttävät, tai antaa muita aiheellisia väliaikaismääräyksiä.

25 Työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdassa määrätään, että välitoimihakemuksessa on ilmoitettava ne seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua. Lisäksi vaadittujen välitoimien on oltava väliaikaisia siten, ettei niillä oteta ennalta kantaa riidanalaisiin oikeus- tai tosiseikkoihin eikä tehdä etukäteen tyhjäksi pääasiassa myöhemmin annettavan ratkaisun vaikutuksia (asia T-65/98 R, Van den Bergh Foods v. komissio, määräys 7.7.1998, Kok. 1998, s. II-2641, 34 kohta).

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

Tutkittavaksi ottaminen

26 Komissio huomauttaa, että asetus N:o 2362/98 ei selvästikään koske kantajia suoraan ja erikseen. Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on kuitenkin katsottu, että kun kanne on selvästi tai ainakin hyvin todennäköisesti jätettävä tutkimatta, siihen liittyvät välitoimihakemukset on jätettävä tutkimatta (asia T-6/95 R, Cantine dei colli Berici v. komissio, tuomio 15.3.1995, Kok. 1995, s. II-647, 26 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

27 Tällainen lähestymistapa on komission mukaan erityisen aiheellinen tilanteessa, jossa oikeussubjekti vaatii soveltamisalaltaan yleisen säädöksen kumoamista, jottei se voisi välitoimihakemuksella saada sellaisen säädöksen täytäntöönpanoa lykätyksi, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei sittemmin kumoa, koska kanne jätetään tutkimatta asiakysymyksen osalta (asia 376/87 R, Distrivet v. neuvosto, määräys 27.1.1988, Kok. 1988, s. 209, 22 kohta).

28 Asetus, jota sovelletaan objektiivisesti määritellyissä tilanteissa ja jolla on oikeusvaikutuksia abstraktilla tavalla määriteltyjä henkilöryhmiä kohtaan, on soveltamisalaltaan yleinen eikä koske toimijoita erikseen perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetulla tavalla. Riidanalainen asetus koskee kaikkia taloudellisia toimijoita, jotka haluavat tuoda banaaneja Euroopan yhteisöön 1.1.1999 alkaen, riippumatta alkuperämaasta ja siitä, tuodaanko ne osana tariffikiintiötä ja perinteistä AKT-määrää vai ei. Asetus koskee niiden taloudellisten toimijoiden, jotka ennen vuotta 1999 ovat jo tuoneet banaaneja Euroopan yhteisöön, lisäksi myös kaikkia niitä, jotka vuonna 1999 aikovat tuoda banaaneja ensimmäistä kertaa.

29 Komissio huomauttaa, että ainakin osittain samojen kantajien nostamat käytännössä samansisältöiset kanteet on tämän oikeuskäytännön mukaisesti jätetty aikaisemmin tutkimatta (asia C-257/93, Van Parijs ym. v. neuvosto ja komissio, määräys 21.6.1993, Kok. 1993, s. I-3335, 12 kohta ja asia C-257/93 R, Van Parijs ym. v. neuvosto ja komissio, määräys 6.7.1993, Kok. 1993, s. I-3917).

30 Komissio katsoo lisäksi, että kantajien esittämiä kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä tukevia seikkoja ei voida hyväksyä. Se korostaa ensiksikin, että kantajat eivät ole esittäneet todisteita siitä, että ne toisivat Euroopan yhteisöön 40 prosenttia Ecuadorista peräisin olevista banaaneista. Se kiistää kantajien esittämien lukujen paikkaansapitävyyden ja lisää, että joka tapauksessa niistä ilmenee vain se, että kantajat yhdessä tuovat maahan noin 8 prosenttia banaanien kokonaismäärästä, joka voidaan vuosittain tuoda Euroopan yhteisöön tullitta tai alennetuin tullein. Näin ollen kantajat ovat vain osa lukuisista yhteisössä toimivista banaanin tuojista. Toisin kuin asiassa C-358/89, Extramet

Industrie vastaan neuvosto, 16.5.1991 annettuun tuomioon (Kok. 1991, s. I-2501) johtaneessa tilanteessa, kantajat eivät ole tuotteen tärkeimpiä tuottajia eivätkä tuotteen loppukäyttäjiä.

31 Toiseksi komissio toteaa, että riidanalainen asetus koskee kaikkia, jotka tuovat banaaneja Latinalaisesta Amerikasta, eikä se siten koske kantajia erityisellä tavalla.

32 Kolmanneksi komissio toteaa, että riidanalaisessa asetuksessa varataan osa tariffikiintiöstä tuonnille Ecuadorista. Se, että kantajat tuovat tällä hetkellä suuren osan ecuadorilaisista banaaneista, ei ole sellainen erityinen tilanne, joka erottaisi ne muista tuojista, koska kaikki taloudelliset toimijat voivat tuoda Ecuadorista peräisin olevia banaaneja (asia T-47/95, Terres rouges ym. v. komissio, tuomio 9.4.1997, Kok. 1997, s. II-481, 47 kohta).

33 Neljänneksi komissio katsoo, että kantajat eivät ole esittäneet todisteita siitä, että todistuksilla olisi todella keinoteltu tavalla, joka johtuisi riidanalaisesta asetuksesta. Vaikka tällaista keinottelua esiintyisikin, se vaikuttaisi kaikkiin taloudellisiin toimijoihin, jotka aikovat tuoda banaaneja yhdestä tai useammasta niistä neljästä maasta, joille osa tariffikiintiöstä on osoitettu. Kaikilla perinteisillä toimijoilla, kuten myös kaikilla uusilla toimijoilla, on oikeus hakea näistä neljästä maasta peräisin olevia banaaneja varten tuontitodistuksia.

34 Asiassa C-309/89, Codorniu vastaan neuvosto, 18.5.1994 annettu tuomio (Kok. 1994, s. I-1853) ei komission mielestä ole käsiteltävänä olevan asian kannalta merkityksellinen, koska riidanalainen asetus ei uhkaa mitään kantajien erityistä oikeutta kyseisessä tuomiossa tarkoitetulla tavalla.

35 Komission mukaan riidanalainen asetus ei myöskään koske kantajia suoraan. Jäsenvaltioiden asiana on nimittäin vahvistaa, mikä määrä tuontitodistuksia myönnetään kullekin tuojalle, ja antaa nämä todistukset. Tämän vuoksi ainoastaan sellaiset jäsenvaltioiden päätökset, joilla annetaan näitä todistuksia tai kieltäydytään antamasta niitä, voivat koskea suoraan kantajia (em. asia Terres rouges ym. v. komissio, 57 ja 58 kohta).

36 Komissio korostaa vielä, että vaikka kansallisessa oikeudessa ei olisikaan tarjolla oikeussuojakeinoa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi tästä syystä ylittää toimivaltansa rajoja (asia T-398/94, Kahn Scheepvaart v. komissio, tuomio 5.6.1996, Kok. 1996, s. II-477, 50 kohta).

37 Espanjan ja Ranskan hallitus huomauttivat istunnossa, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, koska asetus N:o 2362/98 ei koske kantajia erikseen. Välitoimihakemus on sen vuoksi hylättävä.

38 Kantajat huomauttavat *ensiksi*, että riidanalainen asetus aiheuttaa tietyn määrän seurauksia, jotka heikentävät niiden kilpailutilannetta erityisen vakavasti. Ne ovat siten mielestään hyvinkin erityisessä tilanteessa, ja kyseisen asetuksen pitäisi yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan katsoa koskevan niitä suoraan ja erikseen (em. asiat Extramet Industrie v. neuvosto ja Codorniu v. neuvosto).

39 Kantajat korostavat, että Ecuador toimittaa Euroopan yhteisöön pääosan yhteisön ulkopuolella tuotetuista banaaneista ja että ne tuovat 40 prosenttia kaikesta ecuadorilaisten banaanien tuonnista.

40 Vuonna 1993 perustetulla tuontitodistusten jakojärjestelmällä on niiden mukaan ollut Latinalaisesta Amerikasta peräisin olevien banaanien tuojille, kuten kantajille, haitallisia vaikutuksia, jotka ovat jatkuneet asetuksella N:o 2362/98 tehdystä muutoksesta huolimatta.

41 Kantajia haittaa niiden mukaan myös aivan erityisesti asetuksessa N:o 2362/98 Ecuadorille asetettu "maakohtaisen kiintiön" järjestelmä. Tämä kiintiö rajoittaa kantajien mielestä Ecuadorista peräisin olevan viennin 668 120 tonniin, kun vuonna 1997 vienti oli jo 728 492 tonnia.

42 Maakohtaiset kiintiöt ja tuontitodistusten jakojärjestelmä yhdessä johtavat siihen, että tuontitodistuksilla keinottelu on kantajille erityisen haitallista. Ecuadoria koskeva rajoitus ja todistuksilla keinottelu merkitsee sitä, että ne eivät voi käyttää kokonaan niille myönnettyä viitemäärää Ecuadorista peräisin olevaa tuontia varten.

43 Kantajat huomauttavat *toiseksi*, ettei niillä ole käytössään tehokasta oikeussuojakeinoa kansallisessa tuomioistuimessa. Vaikka ne olisivat voineet riitauttaa kansallisessa tuomioistuimessa kansallisten viranomaisten ilmoituksen, jossa ilmoitettiin niille myönnetystä viitemäärästä vuodelle 1999, eli käsiteltävänä olevassa asiassa Belgian interventio- ja vientitukiviraston päätöksen Belgian Conseil d'État'ssa, ne korostavat, ettei niillä ole todellista riitaa Belgian viranomaisten kanssa. Tässä tilanteessa ei ole mahdotonta, että yhteisöjen tuomioistuin kieltäytyisi tästä syystä vastaamasta mahdolliseen ennakkoratkaisukysymykseen. Kantajien mielestä ei ole mitään hyväksyttävää etua siitä, että pääasia pantaisiin "kiertämään" kansallisen tuomioistuimen kautta. Belgian Conseil d'État ei ole myöskään toimivaltainen antamaan kantajien tarvitsemia väliaikaismääräyksiä.

Kiireellisyys

44 Kantajat huomauttavat, että niille aiheutuu vakavaa vahinkoa ecuadorilaisten banaanien tuonnin rajoittamisesta kahdella tavalla: ensinnäkin sen vuoksi, että nämä banaanit eivät kuulu erilliseen perinteisille AKT-banaaneille varattuun kiintiöön ja toiseksi GATT-säännösten vastaisten maakohtaisten kiintiöiden vuoksi. Niille aiheutuu vielä merkittävämpää vahinkoa tuontitodistusjärjestelmän voimassapitämisen vuoksi.

45 Kantajat myöntävät, että niiden kärsimä vahinko on pääasiassa taloudellista. Periaatteessa tämä vahinko voidaan siten korvata vahingonkorvauksin. Ne toivovat kuitenkin saavansa hakemansa väliaikaismääräykset, koska ne epäilevät, etteivät ne saisi vahingonkorvauskanteen yhteydessä vaatimiaan vahingonkorvauksia, vaikka pääasiaa koskeva kanne hyväksyttäisiin.

46 Komissio huomauttaa, että ensimmäisenä mainittu kantaja myöntää itsekin, että sen tilapäinen viitemäärä on vuodesta 1998 vuoteen 1999 kasvanut 3 prosenttia. Sen saama viitemäärä on noussut jatkuvasti yhteisen markkinajärjestelyn perustamisesta lähtien, ja se sai vuonna 1999 suuremman määrän, kuin se oli saanut koskaan aikaisemmin. Tämän vuoksi uusi järjestelmä ei aiheuta kantajille lainkaan korjaamatonta vahinkoa. Komission mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti totesi asiassa T-260/97 R, Camar vastaan komissio ja neuvosto, 10.12.1997 antamassaan määräyksessä (Kok. 1997, s. II-2357), että koska käsiteltävänä olevan asian kantajan tuonti oli vakiintunutta, sille ei voinut aiheutua korjaamatonta vahinkoa. Koska kantajien viitemäärät kasvavat voimakkaasti, niille ei voi periaatteessa aiheutua korjaamatonta vahinkoa.

47 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä johtuu komission mukaan muutenkin, että puhtaasti taloudellisia vahinkoja ei voida periaatteessa pitää korjaamattomina tai vaikeasti korjattavina, koska ne voidaan korvata myöhemmin rahassa.

48 Se, että mahdollinen vahingonkorvauskanne ei menestyisi, niin kuin kantajat väittävät, on yksi peruste lisää välitoimihakemuksen hylkäämiseen.

Välitoimista päättävän tuomarin arviointi asiasta

Tutkittavaksi ottaminen

49 Työjärjestyksen 104 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan nojalla välitoimia koskeva hakemus otetaan tutkittavaksi ainoastaan, jos sen on tehnyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetun asian asianosainen. Tämä säännös ei ole pelkkä muodollisuus, vaan siinä edellytetään, että kanne, johon välitoimihakemus liittyy, kuuluu todellakin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivaltaan.

50 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kysymystä pääasiaa koskevan kanteen tutkittavaksi ottamisesta ei periaatteessa pidä tutkia välitoimimenettelyssä, jottei se vaikuta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaisuun pääasian osalta. Kun käsiteltävänä olevan asian tapaan on esitetty väite siitä, että kanteen, johon välitoimihakemus liittyy, tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, saattaa kuitenkin osoittautua tarpeelliseksi todeta, onko olemassa tiettyjä sellaisia seikkoja, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset ilmeisesti täyttyvät (ks. mm. em. asia Distrivet v. neuvosto, 21 kohta; asia 160/88 R, Fédération européenne de la santé animale ym. v. neuvosto, määräys 13.7.1988, Kok. 1988, s. 4121, 22 kohta; em. asia Cantine dei colli Berici v. komissio, määräyksen 26 kohta ja asia T-219/95 R, Danielsson ym. v. komissio, määräys 22.12.1995, Kok. 1995, s. II-3051, 58 kohta).

51 Tältä osin on erityisesti syytä välttää sitä, että kantajat voisivat välitoimihakemuksen avulla saada hyväkseen toimenpiteitä, joihin niillä ei ole oikeutta, jos

ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jättää niiden pääasiaa koskevan kanteen tutkimatta (em. asia Distrivet v. neuvosto, määräyksen 22 kohta).

52 Tästä seuraa, että vaikka välitoimista päättävällä tuomarilla ei ole toimivaltaa päättää lopullisesti kanteen tutkittavaksi ottamisesta, hänen on käsiteltävänä olevan asian kaltaisissa tilanteissa tarkastettava, että kantajat ovat näyttäneet toteen tiettyjä seikkoja, joiden perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi todeta, että pääasiaa koskevan kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset todellakin täyttyvät.

53 Tältä osin on todettava, että seikat, joiden perusteella voidaan todeta, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset ilmeisesti täyttyvät, näyttävät puuttuvan.

54 Perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa annetaan yksityisille oikeus riitauttaa päätökset, jotka siitä huolimatta, että ne on annettu asetuksina, koskevat näitä suoraan ja erikseen. Tällä määräyksellä pyritään välttämään erityisesti se, että yhteisön toimielimet voisivat pelkästään valitsemalla toimenpiteen muodoksi asetuksen estää yksityisiä nostamasta kannetta päätöksestä, joka koskee näitä suoraan ja erikseen, ja siten määräyksellä pyritään täsmentämään, että toimen luonnetta ei voida muuttaa valitsemalla sille tietty muoto (ks. em. asia Terres rouges ym. v. komissio, tuomion 39 kohta).

55 Asetus N:o 2362/98 ei ensi näkemältä näytä sisältävän seikkoja, joiden perusteella sitä voitaisiin pitää asetuksen muodossa annettuna päätöksenä. Se on laadittu yleisin ja abstraktein sanamuodoin ottamatta millään tavalla huomioon yksittäisten tuojien tilannetta, ja sitä sovelletaan kaikissa jäsenvaltioissa. Sen tavoitteena on määritellä asetuksen N:o 404/93, sellaisena kuin se on muutettuna

asetuksella N:o 1637/98, soveltamisen yksityiskohtaiset säännöt banaanien tuontia Euroopan yhteisöön koskevan järjestelmän osalta.

56 On mahdollista, että tietyissä tilanteissa lainsäädäntötoimen säännökset, joita sovelletaan kaikkiin taloudellisiin toimijoihin, joita asia koskee, voivat koskea joitakin asianomaisista taloudellisista toimijoista erikseen (ks. em. asia Extramet Industrie v. neuvosto, tuomion 13 kohta ja em. asia Codorniu v. neuvosto, tuomion 19 kohta). Kantajat ovat kuitenkin istunnossa myöntäneet pääasiallisen ongelman olevan se, että vuonna 1993 perustettu banaanialan yhteinen markkinajärjestely on saanut aikaan konsernin yritysten kannalta epäsuotuisat kilpailuolosuhteet ja että nämä olosuhteet vallitsevat vielä vuonna 1998 järjestelmään tehtyjen muutosten jälkeenkin. Ne eivät ole osoittaneet, että käsiteltävänä olevassa asiassa vallitsisivat edellä mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetut erityiset olosuhteet.

57 Tältä osin on syytä huomauttaa, että se, että enemmän tai vähemmän tarkasti voidaan määritellä sellaisten oikeussubjektien lukumäärä, joihin toimenpidettä sovelletaan, tai yksilöidä heidät, ei tarkoita sitä, että tämän toimenpiteen voidaan katsoa koskevan heitä erikseen (em. asia Terres rouges ym. v. komissio, tuomion 44 kohta). Kantajat eivät voi edes osoittaa, että asetus N:o 2362/98 koskisi niitä erikseen, koska kaikilla perinteisillä toimijoilla, kuten myös kaikilla uusilla toimijoilla, jotka haluavat ryhtyä toimimaan kyseisellä alalla ja jotka täyttävät vaaditut edellytykset, on oikeus hakea tuontitodistuksia niistä neljästä maasta, joille osa tariffikiintiöstä on myönnetty, peräisin olevien banaanien tuontia varten.

58 Edellä esitetyn perusteella ja ilman, että on tarpeen tarkastella kysymystä, koskeeko riidanalainen asetus kantajia suoraan, käsiteltävänä olevassa asiassa välitoimista päättävän tuomarin ei ole mahdollista katsoa ensi näkemältä, että asetus N:o 2362/98 koskisi kantajia erikseen ja että niiden perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan nojalla nostama kumoamiskanne asetusta vastaan voitaisiin ottaa tutkittavaksi.

Kiireellisyys

59 Koska välitoimista päättävän tuomarin asiana ei ole päättää sitovasti kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksistä, on syytä lisäksi tarkastaa, että välitoimen määräämisen edellytykset täyttyvät, ja ensin on tutkittava kiireellisyyttä koskevan edellytyksen täyttyminen.

60 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan *kiireellisyysedellytystä* arvioitaessa on tutkittava, voiko kantajille pääasiassa annettavaa ratkaisua odotettaessa aiheutua vakavaa ja peruuttamatonta vahinkoa, jota ei voida korjata pääasiassa annettavalla ratkaisulla. Puhtaasti taloudellista vahinkoa ei voida periaatteessa pitää korjaamattomana tai edes vaikeasti korjattavana, koska se voidaan myöhemmin rahallisesti korvata (ks. em. asia Camar v. komissio ja neuvosto, määräyksen 42 kohta).

61 Asiakirjoista ilmenee selvästi, että vakavan ja korjaamattoman vahingon mahdollisuutta koskeva edellytys ei täyty. Itse asiassa kantajat myöntävät itsekin, että aiheutuva vahinko on puhtaasti taloudellista.

62 Kantajat eivät myöskään ole esittäneet seikkoja, joiden perusteella voitaisiin ensi näkemältä todeta, että aiheutuva vahinko uhkaisi niiden olemassaoloa tai aiheuttaisi niille vakavia ja korjaamattomia vahinkoja ja ettei vahinkoa siten voisi kokonaan korjata, jos pääasiaa koskeva kanne hyväksyttäisiin (ks. em. asia Cantine dei colli Berici v. komissio, määräyksen 31 kohta). Päinvastoin ne ovat välitoimihakemuksessaan myöntäneet, että se banaanien määrä, jolle ensimmäisenä mainittu kantaja oli saanut todistuksia, on kasvanut 3 prosenttia vuodesta 1998 vuoteen 1999. Ne myönsivät istunnossa myös, että Noboa-konsernille myönnettyjen todistusten määrä oli kasvanut 10 prosenttia vuodesta 1998 vuoteen 1999.

63 Edellä esitetyn perusteella oikeudelliset edellytykset haettujen välitoimien määräämiseen eivät täyty, ja sen vuoksi hakemus on joka tapauksessa hylättävä.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN VIIDENNEN JAOSTON PUHEENJOHTAJA

on määrännyt seuraavaa:

1) Välitoimihakemus hylätään.

2) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Annettiin Luxemburgissa 28 päivänä huhtikuuta 1999.

H. Jung

kirjaaja

J. D. Cooke

viidennen jaoston puheenjohtaja